

SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 2.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Vasa 6 19.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 15 Januari 1902.

Expedition: Kungstensgatan 56.

Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Annonspolis 20 öre pr petitrad.

22:a Årg.

Valborg Svärdström.

(såsom Jolantha).

Då kgl. teatern i dessa dagar åter upptagit operan »Jolantha» skedde det troligen därför att teatern nyligen vunnit en sångerska, som hade alla utsikter för att lyckas i framställningen af den älskliga blinda konungadotterns romantiska rol. Genom föregående framgångsrika debuter hade fröken Valborg Svärdström visat sig särdeles lämplig att uppbära Jolanthas parti, och utförandet af det samma blef henne också en verklig triumf.

Emile Sauret.

Genast vid sitt första offentliga framträdande, som konsertsångerska, eröfrade fröken Svärdström sina åhörare stora bevågenhet, och detta förklarligt nog, då den unga sångerskans, visserligen ej stora men dess mer sympatiska röst, smakfulla och om god uppfattning vittnande föredrag i förening med personligen anspråkslöst och behagligt uppträdande ovillkorligen måste slå an på publiken. Hennes förmåga som sångkonstnärinna har äfven framträd i goda anlag för koloratursång, hvarpå hon sedan gifvit prof vid sina operadebuter.

Valborg Svärdström är född i Gefle den 22 dec. 1879. Hennes hem är nu mera Djursholm, där hennes

G. Florman, Foto.

Valborg Svärdström.

J. Cederquist, Auto.

Gina Oselio-Björnson.

far sedan några år haft sin verksamhet såsom köpman. För fröken Svärdröm låg det sålunda nära till hands att utbilda sin sångtalang vid Musikaliska akademien i hufvudstaden. Hon blef intagen där och hade först till sånglärarinna fröken Ellen Bergman. Sedan sjöng hon i operaskolan för fru Vendela Sörensen. Sin utbildning till operasångerska har hon sedan fortsatt samtidigt för de ansedda lärarinnorna fröken Signe Hebbe och fru H. C. Winterhjelm i sång, plastik och deklamation.

Fröken Svärdröms första offentliga uppträdande som sångerska ägde rum den 25 okt. 1900 på en konsert, som en ung engelsk pianist, mr Garat, gaf i Musikaliska akademiens orgelsal. Den biträdande sångerskan tog därvid priset för aftonen. Hon började nu göra sig hemmastadd i konsttemplet vid Gustaf Adolfs torg, och gjorde där sin första debut å scenen som Mignon, med erkänd framgång. Då i teaterns stora foyer Adolf Lindblads hundraårs-minne firades den 1 febr. i fjol, fick hon förtroendet att bidra vid denna festlighet med såväl solosång som deltagande i en duo med fru Hellström. I början af samma år biträdde hon på hr Fritz Strömbergs samt syskonen Bramsens konserter. Sin andra operadebut gjorde fröken Svärdröm den 23 mars såsom Susanna i »Figaros bröllop», gaf följande månad en egen romansafton i Vetenskapsakademien, och den 11 okt. utförde hon såsom tredje debutrol Larmés mycket fordrande koloraturparti i Delibes liknämnda opera. Hennes engagement följde strax därpå. Vi ha förut nämnt hvilken vacker framgång fröken Svärdröm nu vunnit med sin Jolantha, i hvilken rol hon här är afbildad.

Gina Oselio-Björnson.

Den 2 januari var en festdag på Kristiania Nationalteater. Det är icke allenast för att uppmärksamma denna tilldragelse på »brödrafolkets» främsta scen vi omnämna detta, utan därför att föremålet för festligheten var en konstnärinna, som äfven i vår konsthistoria intager ett framstående rum och som för öfrigt har europeiskt rykte, nämligen fru Oselio-Björnson. Nämda dag för 25 år sedan uppträdde denna konstnärinna för första gången offentligt som konsertsångerska, hon hette då Ingeborg Aas, och med anledning därav kunde hon nu fira sitt kvartsekel-jubileum i konstens tjänst, hvilket skedde med uppträdande som Margareta i »Faust» på norska Nationalteatern. Detta uppträdande blef en ny triumf och inbragte

konstnärinnan en storartad hyllning af fullsatt salong, i närvaro af konungen, kronprinsen, prins Carl och prinsessan Ingeborg. Efter föreställningens slut var i teaterns foyer arrangerad en festlig tillställning för jubilanten. Tidigare på dagen hade fru Oselio-Björnson i audiens hos konungen af honom fått emottaga Oscar II:s belöningsmedalj i guld för konstnärliga förtjänster och var för öfrigt under dagens lopp föremål för uppmärksamhet af flera slag.

En norsk tidning yttrar om henne, med anledning af jubileet, att »hennes namn i musikhistorien blir nämnt vid sidan af de största på sångens område. Hon är att räkna för den största sångerska Norge har haft.» Tillika erinras att hon 1888 gaf sin första konsert i Kristiania såsom mogen konstnärinna, hemkommen med europeiskt rykte.

För fjorton år sedan innehöll denna tidning porträtt af Gina Oselio jämte biografi med anledning af hennes återkomst hit såsom gäst å k. operan, hvilken hon sju år förut lämnat, efter att där ha skördat sina första lagrar som scenisk konstnärinna. En kort resumé af denna biografi må här följa med kompletterande tillägg.

Ingeborg Aas — eller Ås (som hon efter namnets uttal skref det i Sverige) och Oselio, det antagna konstnärnamnet vid första uppträdandet utomlands — är född i Kristiania den 19 nov. 1858. Hon var redan vid 13 år en rätt god pianist, då hon, 16 år gammal, begynte fästa uppmärksamhet vid sin mindre vanliga röstbegåfning. För att lära sig sångkonsten begaf sig då den norska ungmön till den svenska hufvudstaden i afsikt att utbilda sig under ledning af vår utmärkta operasångerska fru Fredrika Stenhammar. Sina studier för henne började hon 1874 och debuterade sedan å kgl. operan den 10 dec. 1879 med titelrolen i Donizettis opera »Leonora». Man fick då göra bekanskap med en ovanlig röst, en mezzosopran af sällspordt slag till omfång, styrka och behag. Då därtill kom en dramatisk begåfning, en intelligens och energi som ledde det konstnärliga framtärfvandets, så hade den unga sångerskan att motse en ljus framtid i konstens tjänst. Hennes lärarinna lär också ha rådt henne att resa ut för att vidare studera och förspådde henne att hon skulle bli världsberömd.

På sångerskans debut följde engagement härstädes, hvarunder hon gjorde vackra framsteg och förvärfvade sig mycken sympati hos publiken, som nog ännu har i minne hennes Simone i »Jean från Nivelle», Bergadrottningen i »Den bergtagna», Amneris i »Aida», »Azucena» i »Trubaduren», Ortrud i »Lohengrin» samt Zinka i »Karpaternas ros», sista rolen

under detta engagement (23 maj 1881). Hon följde nu sin lärarinnas råd och styrde 1881 kosan till Paris samtidigt med den unga svenska sångerskan fröken Gina Sommelius, som också försökt sig vid vår opera. Fru Marchesi öfvertog här utvecklingen af de nordiska sångerskornas utbildning; om hösten 1882 hade de avslutat sina studier i Paris och erhöilo straxt därefter engagement i Italien. I början af 1883 kunde vi i denna tidning omtala att fröken Ås med lysande framgång — den 8 jan. — debuterat i Padua såsom Azucena i »Il Trovatore».

Gina Oselio — det konstnärnamn hvori hon nu utbytte sitt nordiska med dess för sydlänningen främmande klang — väckte nu flerstädes i Italien stor uppmärksamhet och gjorde lycka öfverallt hvar hon lät höra sig. Så i Florens, där hon samma år uppträdde som Casilda i Marchettis »Ruy Blas», vidare i Venedig, Florens, Messina, Palermo etc. Efter hennes uppträdande i sistnämnda stad skrifves därifrån: »Det var en verklig konstnärsfest, en af dessa varma yttringar af sympati, hvilken publiken ofrivilligt gifver när de egnas den verkliga förtjänsten... Hennes stämma är af fullkomlig jämnhet i de tre registren.» År 1885 sjöng fröken Oselio på Appollo-teatern i Rom i »Mefistofeles», däri hon tillsammans med signora Turolla väckte stort bifall, och hon gaf där med biträde af Sgambati och andra artister af första rangen en konsert som var besökt af allt hvad Rom äger utmärkt af musici och musikälskare. Hon uppträdde där sedan äfven på Costanziteatern. Fröken Oselio sjöng därefter vid teatrar i Spanien och var en tid engagerad vid operan i Budapest.

I februari 1886 uppträdde fröken Oselio på Italienska operan i London (Her Majestys T.) i »Trubaduren». »Daily Telegraph» yttrar då om henne: »Mlle Oselio utvecklade en betydande förmåga både i fråga om sångsätt och det dramatiska utförandet. Hon vann mycket bifall af publiken, särdeles i slutet af 3:e akten.» Sålunda äfven i London vid sidan af Italienska operans stora förmågor fyllde hon sin plats såsom en artist af första rang. Då hon nu vände åter mot Norden hade hon på 18 teatrar utfört i allt 22 särskilda roller och uppträdt i »Tannhäuser», »Lohengrin», »Afrikanskan», »Profeten», »Martha», »Linda», »Forza del destino» m. fl. Äfven »Valkyrian» tillhör hennes repertoar. Efter ett gästspel vid Köpenhamnsoperan i sept. 1888 då hon sjöng Margareta-Helena i »Mefistofeles» samt Carmen vid sidan af hrr Lange och Ödmann, hvilka då voro engagerade där, återkom fröken Oselio till Stockholm, gaf den 30 okt. en konsert i Musikal. akademien och gästade sedan i novem-

ber k. operan såsom Carmen och Margareta-Helena i »Mefistofeles.» I fyra påföljande år fortsattes detta gästspel här, hvarunder hon 1889 sjöng, jämte sistnämnda parti, Elisabeth i »Tannhäuser», Margaretha i »Faust», Leonora och Carmen. Detta i nov. och dec., hvarpå hon 1 jan. 1890 gaf en afskedskonsert i Berns' salong; 1890 i april, Valentine i Hugeneroterna», Desdemona i Verdis »Otello», en vokalt som dramatiskt mästertlig framställning — samt Leonora (jämte hr Bötel, som gäst); 1891 sjöng han jämte sistnämnda partier Margareta-Helena och Carmen (med hr Bottero som gäst); 1892 samma partier som de senaste åren och Margareta i »Faust». Äfven dessa år inträffade gästspelet vårtiden. Den 4 dec. 1893 ingick fröken Oselio äktenskap med skådespelaren Björn Björnson, son af den berömde skalden, och som nu är direktör för Kristiania nationalteater. Paret Björnson har sedan i hemlandet samt i Köpenhamn och nyligen i Stockholm gifvit musikalisk-deklamatoriska föreställningar äfvensom tidsvis vistats utomlands, hvarunder fru Oselio-Björnson fortfarande uppträdt på scenen. Så sjöng hon 1894 Carmen på Costanzi-teatern i Rom, gästade 1894—1896 Köpenhamns kungl. teater, där hon i sept. 1895 sjöng Carmen för 100:de gången och då blef mycket firad. I mars 1896 gaf paret Björnson en afskedsföreställning i Köpenhamn och kort därefter torde sångerskan ha angripits af den halsåkomma, som sedan under ett par år gjorde henne oförmögen att sjunga offentligt. På sommaren 1898 meddelades emellertid att hon var fullständigt återställd, och mot slutet af september lät hon höra sig i »Faust» hemma på Nationalteatern under rikt bifall, som äfven kom henne till del när hon där i april 1900 uppträdde i »Carmen» med danske tenoren Herold. I början af förra året sjöng hon Margaretha i »Faust» och Carmen på Theater des Westens i Berlin med, såsom det heter, god röst och framstående sångteknik, väl emottagen af publiken. Hennes uppträdande i september förra året såsom Senta i »Den flygande Holländaren», jämte hr Forsell på Kristiania Nationalteater har här förut omnämnts liksom hennes konserterande härstädes i oktober, då en ådragen förkyllning emellertid gjorde sångerskan indisponerad. Det sades då att fru Oselio-Björnson tillämnat ett nytt gästspel å vår kungl. operascen, och vår musikpublik motser helt visst ett sådant med stort intresse, i minnet af de triumfer hon där förut firat.

Emile Sauret.

I dessa dagar ha vi nöjet att åter höra i vår hufvudstad den berömde violin-virtuosen och -läraren Sauret, som ej på mycket länge gästade vårt land. Första gången skedde detta 1883 i febr. då han hade den betydande pianisten Xaver Scharwenka till följeslagare. Andra gången vid samma tid 1886 konserterade han ånyo jämte pianisten Felix Dreyschock, och det var då som man samtidigt på konserter fick höra dessa i förening med Eugèn Ysaye, då äfven vår bekante sångare Salom. Smith medverkade.

Senaste gången hr Sauret lät höra sig hos oss var i april 1891, då han biträdde på Filharmoniska orkesterkonserterna i Musikaliska akademien stora sal samt därefter medverkade på en konsert, som gafs å kgl. operan. För hr Saurets konserter här denna gång skola vi på en gång redogöra i nästa nummer.

Emile Sauret är född fransman, i Dun le Roi (Cher) den 22 maj 1852. Han studerade violinspelet vid konservatorierna i Paris och Brüssel, där han blef lärjunge till Bériot. Sauret började redan vid tidig ålder att resa och uppträda med sin violin i Frankrikes och Italiens förnämsta städer, i Wien och London 1866. År 1872 gjorde han med Strakosch sitt första besök i Förenta staterna, det andra gjorde han 1874—76. I Newyork blef han bekant med Bülow och Rubinstein, och vid sin återkomst till Leipzig välkomnades han af den senare, som då vistades där för repetitionerna på »Das verlorene Paradies». Sauret gjorde sin debut i Gewandhaus i maj 1876 med Mendelssohns konsert, och blef på det varmaste mottagen. Han återvände likväl omedelbart till Amerika, och det var icke förr än han återkommit därifrån 1877 och gjort två långa och ytterst framgångsrika turnéer genom Tyskland och Österrike, som hans rykte blef stadgaadt i hans fosterland. Sauret var 1880—81 lärare vid Kullaks konservatorium i Berlin och blef 1891 Saintons efterträdare såsom violinprofessor vid k. musikakademien i London. Han var ett par år förenad i äktenskap med Teresa Carreno, den berömda pianisten, som sedan ingått nytt äktenskap. Emile Sauret är en af nutidens förnämsta virtuoser och gedignaste violinkonstnärer. Han har komponerat en violinkonsert i G moll och flera andra solostycken med eller utan orkester.*

* Det porträtt af konstnären vi här lämnat är af äldre datum. Något nyare ha vi ej hunnit till detta nummer anskaffa. Det visar emellertid äfven konstnärens nuvarande utseende.

Red.

»Tannhäuser» i Paris 1860.

(Bref af Richard Wagner.*)

Paris, 27 Mars 1861.

Jag har lofvat er att en gång i detalj redogöra för hela min parisiska Tannhäuserhistoria; nu då denna tagit en så afgörande vändning är det mig själf en tröst att genom en lugn framställning af saken — liksom inför mig själf — komma till slut med densamma.

En riktig förståelse af hvad därvid tilldragit sig kunna ni alla få endast om jag samtidigt visar de orsaker, som till sist förmådde mig att öfver hufvud uppsöka Paris. Låt mig alltså börja med dem.

Efter att i nära tio år ha varit utesluten från möjligheten att uppmuntra mig själf — om också blott för en kortare tid — genom att deltaga i goda uppföranden af mina dramatiska kompositioner, kände jag mig slutligen tvungen att uppsöka en vistelseort, som med tiden kunde möjliggöra denna för mig nödvändiga lefvande beröring med min konst.

Jag hoppades först kunna finna denna ort i någon anspråkslös vrå af Tyskland. Hos storhertigen af Baden, som redan med rörande välbevågenhet beviljat uppförandet af mitt senast verk i Karlsruhe under min personliga medverkan, sökte jag under sommaren 1859 på det enträgnaste utverka tillåtelse för mig att genast få förvandla det tillämnade temporära besöket till en oafbruten vistelse i hans land, då jag i annat fall icke hade någon annan utväg än att bege mig till Paris och där slå ned mina bopålar. Uppfyllandet af min bön befanns vara — omöjligt.

Då jag nu på hösten samma år flyttade till Paris, behöll jag fortfarande uppförandet af »Tristan» i sikte, och hoppades att för dess skull bli kallad tillbaka till Karlsruhe till den 3 dec.; sedan verket en gång där kommit till uppförande trodde jag mig kunna öfverlämna det åt Tysklands öfriga scener; utsikten att i framtiden kunna få förfara med mina öfriga verk på samma sätt var mig tills vidare nog, och Paris behöll under detta antagande för mig sitt enda intresse däri genom att jag där emellanåt kunde få höra en god kvartett, en utmärkt orkester, och sålunda skaffa mig ett uppfriskande umgänge åtminstone med själfva uttrycksmedlen i min konst.

* Då Wagners »Siegfried» i dessa dagar mottagits med jubel i Paris, sedan under senare år »Lohengrin», »Valkyran» och »Mästersångarna» haft succés på Stora operan — allt bevis på att parisarne blifvit Wagner-entusiaster i st. f. Wagnerfiender, taga vi oss friheten att för jämförelsen mellan förr och nu införa denna uppsats, hemtad ur af oss anmälda »Richard-Wagners skrifter i urval», öfv. af W. Peterson-Berger (Beijers förlagsaktiebol.) Anmärkas må att en senare Wagner-demonstration (mot »Lohengrin») hade sin rot i tyskhatet efter sista fransk-tyska kriget. Red.

Detta ändrades med ett slag, när man från Karlsruhe underrättade mig att uppförandet af »Tristan» där visat sig vara omöjligt. Min svåra belägenhet ingaf mig först den tanken att nästa vår till Paris inbjuda åtskilliga utmärkta, för mig personligen bekanta, tyska sångare för att med dem söka åstadkomma den önskade mönsterföreställningen af mitt senaste verk i italienska operans sal; till denna ville jag äfven inbjuda dirigenter och regissörer vid de tyska scener, som stodo i vänskapligt förhållande till mig och sålunda uppnå detsamma som jag afsett med uppförandet i Karlsruhe. Då detta ej var möjligt utan ett stort tillmötesgående från parispublikens sida, måste jag först söka väcka dennas intresse för musiken i mitt verk och anordnade därför de sedermera mycket omtalade tre konserterna i Théâtre italien. Den ifråga om besök och bifall mycket gynnsamma utgången af dessa konserter kunde dock tyvärr ej gagna det af mig planlagda hufvudföretaget, då jag just därvid tydligt insåg ett dylikt företags alla svårigheter, och å andra sidan omöjligheten att samtidigt i Paris församla de af mig utsedda tyska sångarna tvang mig att afstå från det hela.

Under det jag alltså, hämmad från alla sidor och djupt nedstämd, åter vände min uppmärksamhet mot Tyskland, erfor jag till min fullständiga öfverraskning, att min belägenhet var vid hofvet i Tuilerierna föremål för ifriga diskussioner och rekommendationer. Det deltagande, som flera medlemmar af tyska ambassaden hyste för mig och som ända dittills förblifvit mig så godt som obekant, hade jag att tacka för denna gynnsamma agitation. Denna förde ända därhän att kejsaren, sedan en af honom särskildt ärad tysk furstinna gifvit ett varmt förord åt och en redogörelse af mitt oftast nämnda verk, »Tannhäuser» — genast gaf befallning om uppförandet af denna opera i *Académie impériale de musique*.

Jag vill ej neka till att om jag också i första ögonblicket gladdes åt detta oväntade bevis på mina verks framgång inom kretsar dem jag personligen stått så fjärran, kunde jag dock snart ej annat än med stor beklämning tänka på ett framförande af »Tannhäuser» just på denna teater. Hvem hade väl klarare än jag insett att denna stora operascen för länge sedan aflägsnat sig från hvarje konstnärlig tendens, att på den helt andra anspråk än den dramatiska musikens förstätt göra sig gällande, att operan där nedsjunkit till en förevändning för balletten? I själfva verket hade jag, när jag under de senaste åren motagit upprepade uppmaningar att söka få något af mina arbeten uppfördt i Paris, aldrig tänkt på den s. k. Stora operan utan fastmer — för ett försök —

på den anspråkslösa *Théâtre lyrique*, och detta särskildt af de båda skälen att här ingen bestämd klass af publiken är tongifvande och att — tack vare torftigheten af teaterns medel! — den egentliga balletten här ej utbildat sig till hela konstverksamhetens medelpunkt. På ett uppförande af »Tannhäuser» hade också denna teaters direktör flere gånger själfmant reflekterat, men nödgats afstå därifrån, framför allt därför att han ej fann någon tenor, som var vuxen det svåra hufvudpartiet.

Forts.

Musikbref från Danmark och Tyskland.

Dec. 1901.

I Köpenhamn hade jag på utresan tillfälle att få höra *Lange-Müllers* stämningsfulla musik till Holger Drachmanns i midten af november för första gången på Kasinoteatern här uppförda melodram »Renaissance». För öfrigt må nämnas en i sitt slag enastående debut, som gjordes här af bröderna *Adam* och *Johannes Poulsen*, söner till Danmarks störste nu levande tragiker *Emil P.* och brorsöner till dess förnämste komiske skådespelare, *Olof P.* Särskildt med hänsyn till sin ungdom jämte för scenen utomordentligt fördelaktig apparition, ådagalade debutanterna i ett par unga italienska renaissance-målare roller så ovanlig begåfning, att man redan hyser förhoppning om, att den förre skall upptaga sin faders fallna mantel, den senare värdigt gå i farbroderns fotspår. I de inlagda sångnumren gäfvade de prof på visserligen ej några stora röster, men ett så mycket mera fint musikaliskt föredrag.

En nyhet som jag ej bör förbigå är *Aug. Ennas* utsökt charmanta musik till en liten pantomim, *Herdinnan och skorstensfejaren*, grundad på *H. C. Andersens* välbekanta, täcka saga med denna titel. Pantomimen utfördes på det mest stilfulla sätt af Köpenhamns kgl. teaters förträffliga balettkår.

Af alla kontinentala konstnjutningar, som på sista tiden fallit på min lott, och för hvilka samtliga det vore något för vidlyftigt att här redogöra, helst då ingen af desamma kan göra anspråk på nyhetens behag, erbjödo väl ett par föreställningar af »*Cosi fan tutte*» och »*Don Juan*» samt en Mozarts symfonikonsert i *Berlins* »Opernhaus» det största intresset. Jämte »*Figaros Hochzeit*» och den stora *C-moll-messan*, gifna såsom en *Mozartcykel* därstädes under nyssnämnda månads senare hälft, hade ifrågavarande operor i afseende på utförandet sin förnämsta förtjänst därutinnan, att desamma hade till förebild den i våra

dagar obestriddligt mönstergiltigaste tolkningen af Salzburg-mästarens odödliga skapelser, nämligen kgl. teaterns i München.*

Trots en i det hela jämbördig framställning, särskildt beträffande de båda officerarnes representanter, hrr *Grüning* och *Hoffmann* samt ett briljant orkesterackompagnemang under *Richard Strauss'* genialiska ledning, kom »*Cosi fan tutte*» i Berlins stora operabyggnad mindre till sin rätt än i därvarande »Residenz-teater», i hvilken denna utsökta opéra comique's finesser och karaktär af *intimitet* så väl hade tillfälle att göra sig gällande, hvarjämte saknaden af *Lautenschlägers* »Drehbühne» ej allenast störande inverkade på de talrika förvandlingarna utan till och med nödsakade ett förunklande af scenerierna. I dekorativt hänseende framstod här emellertid hotellparken särskildt till sin fördel med sin härliga utsikt öfver napolitanska golfen, en rent af idealiskt sydländsk landskapsbild.**

Den af dr *Muck* dirigerade »*Don Juan*»-föreställningen utmärktes, oafsedt samma brister som de i afseende på »*Cosi fan tutte*» påpekade, framför allt af, att därvid användes en ny, af bayerske gen.-musikdirektören *H. Levi* verkställd och i det hela mycket lyckad bearbetning med titeln »*Der bestrafte Wüstling oder Don Juan*» samt den, minst sagdt, något öfverraskande benämningen »*heiteres Drama*». I själfva verket äro ock här de komiska pointerna mera framhåfda, hvarjämte, tydligen i afsikt att förläna operan ett mera försonande, att ej säga gladt slut, efter hjältens försvinnande i afgrunden, en i allmänhet utesluten scen är återupptagen, i hvilken alla öfriga i operan agerande personer taga del, göra tämligen banala reflexioner öfver katastrofen och uppgöra sina resp. framtidsplaner — så mycket mera öfverflödiga att delgifvas publiken, som denna ändå lätt kan tänka sig, att don Octavio och och donna Anna afvakta sorgeårets utgång för att fira sitt bröllop, att donna Elvira ämnar gå i kloster, Leporello söka en bättre herre o. s. v. För öfrigt måste, efter den näst föregående scenen, som i storslagenhet söker sin like, hvarje annan förefalla matt och intetsägende. I musikaliskt hänseende var uteslutandet af Elviras och Octavios undersköna arior, efter första aktens sju och fjortonde see.

* Jemfr korrespondensen från M:n i »Sv. Musiktidn.», n:o 14 förl. år.

** Vi begagna tillfället att på det varmaste rekommendera »*Cosi fan tutte*» hos vederbörande i Stockholm; med hänsyn till den mindre scenen särskildt för Vasateatern, hvar est bland dir. Alb. Ranfts talrika personal t. ex. frkn *Keyser* och *Frisch*, fru *Meissner* samt hrr *Schücker*, *Linden* och *Bergström* ingalunda torde befinnas olämpliga för hufvudrollerna. För *Hjalmar Meissners* talang vore här en i sanning vacker uppgift.

ner, endast och allenast på den grund, att de ej tillhöra det ursprungliga partituret, utan af Mozart senare komponerats, en afgjord förlust.

Af de spelande var *Rudolf Berger*, en af Berlinoperans yngste artister, efter Paul Bulss' afgång densamma hopp inom barytonfacket, ny i titelpartiet, för hvilket han eger många såväl yttre som inre förutsättningar, om han ock ännu ej i fullt mått visade sig i besittning af den för det samma erforderliga sydländska eldigheten. Octavios roll uppbars af den jämväl i Stockholm fördelaktigt kände *Kurt Sommer*.

Den Mozart-konsert, hvars glanspunkt utgjordes af »*Jupiter*»-symfonien, blef en sannskyldig triumf för hofkapellet under den unge, elegante mästron *Felix Weingartners* spirituella ledning. I jämbredd härmed kan sättas den föreställning af *Goethes* härliga sorgspel »*Egmont*», som för en vecka sedan egde rum å den större hofteatern i *München*, hvarvid dess förträffliga, af *Herman Zumpe* anförda orkester åt *Beethovens* ej mindre storslagna musik gaf en synnerligen glänsande tolkning. Beklagligt, att i Sverige, där det klassiska dramat tyckes utdödt, en dylik konstnjutning numera väl sällan eller aldrig står till buds!

För att ännu en gång återkomma till Berlin, så har därstädes, samtidigt med sådana kontinental storheter som *Francesco d'Andrade* och markisen *de Souza*, att ej tala om serpentindansens uppfinnarinna *Loie Fuller* och »*Nippons Duse*», *Sada Yacco-Kavakami* med sitt japanska sällskap, jämväl *Anne Judie* nyligen uppträdt i den till samma byggnad som det nya hotellet *Lindenhof* vid »*Unter den Linden*» förlagda allra senaste, ytterst originella och stilfulla »*Überbrettel-teatern*, »*Schall und Rauch*».* Den celebra franska operettdivan har förr varit föremål för mera bullrande ovationer, men det vittnar bäst om fulländningen af hennes konst, att, trots det hon redan uppnått 60-talet och följaktligen ej längre besitter ungdomens tjuskraft, hon lika fullt äfven här rönt det mest varma och odelade erkännande.

M:me Judie lät nu endast höra sig i spridda scener ur sina gamla glansroller samt i visor af delvis sentimental, delvis spirituell natur, men i sådana är hon rent af mästarelig och torde på detta område vara öfverträffad, liksom *Yvette Guilbert* inom den, ifall vi så få uttrycka oss, mera resonerande genren. Redan i uttrycket af sina stora, talande ögon och sitt älskliga, skalkaktiga småleende förstår hon att lägga in så oändligt mycket, hennes silfverklingande skratt är helt enkelt bedårande, och då hon börjar sjunga, fångas man fullständigt med eller mot sin

vilja. Hennes förmåga att nyansera, liksom utmejsla hvarje fras är verkligt beundransvärd, särskildt hennes »*pianissimo*» är utsökt, och ensamt genom den finess, hvarmed hon vet att halka öfver »ömtåliga ställen», utgör hon ett värdigt mönster för många yngre samt måhända mer skönhets- och röstbegåfvade sångerskor, om hvilka det, för att citera en af hennes egna favorit-chansoner, emellertid ej, såsom i fråga om henne själf, städse kan tillämpas uttrycket: »*ça fait toujours plaisir*».

Anteros.

Följetong.

Komisk musik i hemmet.

(Forts.)

Hvad tyskarne beträffar, så angaf den berömda musikfamiljen *Bach* tonen. Medlemmar af denna, idel organister, körledare, kapellmästare, musikedirektörer, kantorer etc., lefde mest i Thüringen och de kommo nästan alla söndagar tillsammans i en vacker trädgård, då hvar och en af dem måste ha med ett nytt lustigt stycke, som till allmän munterhet utfördes.

Allra ifrigast bedrefs dock från början af 18:de århundradet i Wien den s. k. komiska familjemusiken, och en komponist måste *Ceciliadagen* infinna sig hos en familj som hörde till vänkretsen och bjuda på sin nyaste produktion i den vägen. Därifrån härleda sig de komiska kompositionerna af *Mozart*, *Haydn*, *Salieri* m. fl.

I Wien var det själfve *Karl VI* (fader till *Maria Teresia*), en eminent klaverspelare, teoretisk musiker och kompositör af vackra canons, som älskade detta slags musik och själf hjälpte till vid dess utförande. Under denna kejsare lefde i Wien *Niccolo Porpora*, då ännu helt fattig och obekant, på hvilken ingen kunde se att han en gång skulle blifva kallad »melodiens patriark». *Porpora*, den oförläpplige sångmästaren, *Farinellis*, *Caffarellis* och *Ubertis* lärare (död 1767 i Neapel, 82 år, och i torftiga omständigheter), var icke gynnad af kejsaren; *Karl* tyckte att hans verk voro för mycket öfverlastade med drillar och mordenter. Vid samma tid lefde i Wien den berömda operakomponisten *Joseph Adolf Hasse*, lika utmärkt klavervirtuos som sångare, med det ärofulla binamnet »*il caro Sassone*», och kejsaren uppdrog åt honom att leverera två oratorier. *Hasse* åtog sig detta och lämnade det ena, men bad kejsaren om den nåden att han skulle låta *Porpora* skriva det andra. »*Jag kan inte med Porpora och hans bråkande stil*», svarade monarken helt kort; emellertid upphörde ej *Hasse*

med sina böner därom, och kejsaren gaf slutligen med sig, rörd af konstnärens broderliga ädelmod.

Porpora blef af *Hasse* underrättad om att hans drillmetod misshagade kejsaren, hvarför han alldeles lämnade den åsido. Monarken var närvarande vid generalrepetitionen och blef helt förvånad öfver musikstyckets skönhet. »*Jag känner inte igen Porpora!*» utbrast han. »*Inte en enda drill har han anbragt!*» Men han hade gjort upp räkningen utan värden. Vid slutfugan började temat med fyra notdrillar, detta vände sig, betingadt af fugans byggnad, genom alla fyra stämmorna, men i så komiska vändningar, att kejsaren brast ut i ett hjärtligt skratt. Från den stunden åtnjöt *Porpora* kejsarens gunst.

Den berömda klaverspelaren *Muzio Clementi* komponerade för sitt instrument preludier och kadenser i hvilka han parodierade mästarne *Haydn*, *Mozart*, *Kozeluch* m. fl.

Till denna genre af kompositioner hör *Joseph Haydns* »*Afskedssymfoni*» (sextett) i *Esterhaz*. Sanna historien om denna är följande: *Furst Esterhazy* hade längre än vanligt utsträckt sin vistelse på slottet *Esterhaz*, hvilket föll sig mycket olägligt för musikerna i kapellet, de flesta unga män, hvilka hade måst lämna sina fruar kvar i *Eisenstadt*. De togo sin tillflykt till *Haydn*, som förmådde allt hos fursten, och denne hjälpte dem på ett humoristiskt sätt. Han komponerade en symfoni, i hvilken hvar och en medspelade efter en stund släckte ut sitt ljus på notställaren och gick sin väg. Slutligen stod han ensam kvar. Detta skämt i förening med tonstyckets karaktär kom fursten att brista i skratt; han märkte hvartåt produktionen syftade och gaf följande dag befallning om afresa. Ett annat musikaliskt skämt af *Haydn* är hans verk: »*Gioco filarmonico* osia maniera facile par comporre un infinito numero di minuette, anche senza sapere il contrapunto» (*Filharmoniskt skämt eller konsten att med lätthet komponera ett obegränsadt antal menuetter utan att känna till kontrapunkten*.)

Mozarts far skref för den musikälskande furst *Turn-Taxis'* kapell ett putslustigt musikstycke — ett »slädparti», hvari allt som hör till en sådan, piska, bjällror etc., var skildrad. Det hade följande afdelningar: 1 Inledning, 2 hästarnes ysterhet i stallet, 3 slädfarten, 4 hästarnes rörelser, 5 musikkår med trumpeter och pukor, 6 de af kölden skakande fruntimren; slutligen bal och hemfärd.

Äfven *Beethoven* kunde skämta med musiken, såsom man ser af hans canons öfver *Mälzels* metronom etc.

Den senare komiska musiken för mera privata kretsar förvandlade sig genom *Dittersdorf*, *Schenk* och *Wenzel*

* Dess inre utgör en efterbildning af en antik teater.

Müller till folkoperan, från hvilken sedan utvecklade sig nutidens kupletter och mången annan komisk musik för scenen, kafé- och varieté-salongerna.

Musikpress och litteratur.

Expeditionen af »Ljus» har utsändt

Svensk Sång. N:o 48. Innehåll: för piano 2 händer: E. Högborg: Souvenir —; Musikhistoria: Från Palestrina till Wagner (slut).

Med detta nummer avslutas 2:dra årgången af denna omväxlande och rikhaltiga tidskrift af sång- och pianomusik samt en fullständig illustrerad musikhistoria af hufvudredaktören d:r Karl Valentin.

Beijers bokförlags aktiebolag har utsändt

Richard Wagners skrifter i urval. H. 3. Öfvers. och bearbetning af W. Peterson-Berger. Pris 1 kr.

Kyrkosången. Sällskapet »kyrkosångens vänner» årsskrift, utg. af G. T. Lundblad. III årg. 1901. N:o 3 och 4. Innehåll: Förhandlingarna från K. S. V:s andra förbunds-fest i Västerås i juni 1901. — Bref från organisten J. Olsson. — Föredrag af organisten N. Törnelli. — Om Litanian. — Mötet i Nyköping. — Trenne observeranda. — Litteratur. Musikbilaga till »Kyrkosången». N:o 2 år 1901.

På Breitkopf & Härtels förlag, Leipzig, har utkommit:

Zeitschrift der Internationalen Musikgesellschaft Jahrg. III. Heft. 4. Januari 1902. Innehåll: Ernest Newman (Liverpool): Music in North of England; — Lionel Dauriac (Paris): Lamusique à Paris en 1901. L'Ouragan d'Alfred Bruneau; — Georg Thourlet (Berlin-Friedenau): Das Mozart-fest der Königl. Oper in Berlin; — Ludw. Riemann (Essen): Die Musik-Anschauungsmethode der Frau D:r Crause; — Musik-Aufführungen, Vorlesungen etc. (se Sv. M. T. n:o 1).

Det nyutkomna häftet af Wagners skrifter innehåller fortsättning af uppsatsen »Hofoperan i Wien» och vidare: Om operans bestämmelse — Om diktning och komposition — Om opera-diktning och komposition särskildt. Äfven detta häfte innehåller godt val af intressanta uppsatser. »Kyrkosången» utgifves äfven 1902. (Pris 80 öre; kr. 1,80 med musikbilagan.) Den ofvannämnda »musikbilagan» är ett bihang till den egentliga: koralboken, och innehåller »Psalmernas fördelning i meterklasser» samt »korta notiser om melodiernas ursprung, ålder och förekomst m. m.».

Det nya i konsten härflyter ofta ur den afsiktslösaste naturlighet.

K. Löwe.

Det är lätt att komponera eller också — omöjligt. W. A. Mozart.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern. Jan. 1, 3, 8 VERDI: *Ernani* (Elvira, Giovanna: fru Östberg, frk. Lindgren; Ernani, Carl V, Silva, Don Richardo: hrr Ödmann, Rich. Strandberg-debut, SELLER-GRÉN, Ericson) — 2 TSCHAIKOWSKY: *Jolantha*; WEBER: *Abu Hassan* — 4, 13 PUCCINI: *Bohème* (Mimi Musette: fru Hellström, frk Fernqvist; Rodolphe: hr Nyblom) — 5, 11 WAGNER: *Rhenguldet* — 5, 6 (matiné) 9 *Vermådingarne* (Erik: hr Hagman, debut.) — 6 MEYERBEER: *Hugenotterna* (Drottningen, Valentine, Urbain: fru Östberg, Lindberg, frk Fernqvist; Raoul, Marcel, Nevers, Saint-Bris, Tannes, Cosé, De Retz, Thorée, Meru: hrr Ödmann, Elmlad, Lejdström, Söderman, Malm, Ericson, Mandahl, Nygren, Vallgren) — 7 ADAM: *Konung för en dag* — 10 DONIZETTI: *Leonora* (Leonora, Inez: fru Jungstedt, Lindström; Alfonso XI, Fernando, Balthasar, Don Gaspar: hrr Lejdström, Ödmann, SELLERGRÉN, Erikson) — 12 BOITO: *Mefistofeles* (Margareta-Helena: fru Lindberg; Marta, Pantalís: fru Strandberg, frk Edström; Faust, Mefistofeles, Wagner: hrr Malm, Vallgren, Ericson) — 14 *Konsert.* 1 R. Wagner: uvertyr till »Rienzi»; 2 Saint-Saëns: konsert för violin (hr Emile Sauret) och ork.; 3 Bizet: Suite: d'Arlesienne; 4 J. Raff: »La fée d'amour» (prof. Sauret); 5 Rich. Strauss: Till Eulenspiegels lustige Streiche; 6 E. Sauret: Rhapsodie suédoise (prof. Sauret).

Vasa-teatern. Jan. 1—9 J. STRAUSS: *Zigenbaronen*. — 1, 5, 6, 12 *Nerkingarne* (matiné) — 10—14 CHARLES KJERULF: *Kejsarens nya kläder*, komisk operett i 4 akter. Fri bearb. af Har. Molander. (Prinsessan, Greta, pagen Kasper, väpnaren Sven: frkn Keyser, Berentz, fru Meissner; Kejsar Mäns, Prins Per: hrr Strömberg, Schücker; Tripp, Trapp, Truls, vandrande gesäller: hrr Bergström, Lund, Svensson; m. fl.)

Vetenskapsakademien. Jan. 9. AULINSKA KVARTETTENS 3:dje kammarmusikoaré. Beethoven: 1 Sträckkvartett, B-dur op 18 n:o 6; 2 Sonat G-dur op. 30 n:o 3 för violin och piano; 3 Sträckkvartett, Ciss moll op 131.

Verdis »Ernani» har åter upptagits med ett par nya rolbesättningar. Hr Ödmann, som nu för första gången sjöng operans titelrol, var vid ypperlig röst och blef rikt hyllad. I konungens rol gjorde hr Rich. Strandberg en ny debut, lyckad i vokalt som dramatiskt hänseende. Den behagliga rösten behandlas med god smak men tycks stundom sakna tillräcklig kraft, såsom nu t. ex. i den stora scenen i grafkoret. Rolbesättningen var i öfrigt den bästa; fru Östberg glänste som vanligt i Elviras koloratuparti.

Vasateatern synes ha fått en ny dragningskraft i »Kejsarens nya kläder», den burleskt komiska operetten af Charles Kjerulf, förut uppförd här 1889 å Svenska teatern. Texten, hoplockad ur H. C. Andersens bekanta saga, är delvis litet långdragen och trög men har många lustiga partier, särdeles där kejsaren och de tre gesällerna träda upp. Musiken, af den bekante musikkritikern i danska »Politiken», är melodisk och operättmässig efter kända mönster, ej särdeles originel. Strauss och Offenbach, Gounod och Delibes skynta fram i densamma. Pjesen är lysande uppsatt och vackra, väl dansade baletter slå an på publiken. Vokalt tages priset

af prinsessan — fröken Keyser och prinsen hr Schücker, som dock fortfarande forcerar för mycket sin vackra stämma. Fru Meissners sång är litet sväfvande, men hennes lifliga framställning verkar alltid behagligt. Kejsar Strömberg är i sitt kända manér genomkomisk, äfven där han rör sig i en honom af naturen nekad tonhöjd. Gesällerna äro likaledes kostliga, hr Lund endast något för vokalt stark. Det hela ges med säkerhet och lif.

Aulinska kvartetterns sista Beethoven-afton väckte samma intresse som de föregående. Första och sista numren utgjordes af sträckkvartetter, den sista i hans första samling af sådana, op. 18, och en af hans sist skrifna, den i Ciss moll, senast spelad af Aulinarne i början af förra året. En af hrr Aulin och Stenhammar utmärkt återgifven sonat för violin och piano gafs som mellannummer. I denna anslog särdeles den vackra menuettsatsen och den lifliga finalen, i första kvartetten det ypperliga scherzot och och sista, mellan »malinconia» och allegro växlande, satsen. Den stora cissmoll-kvartetten i 7 afdelningar gör sig allt bättre förstådd och njutningsrik för hvarje gång det geniala verket framträder.

Musiknotiser

från hufvudstaden och landsorten.

Kongl. teatern. Från och med den 1 januari 1902 sänkas operans biljettpris å åtskilliga af de bättre platserna, dock endast för aftonföreställningarna å sönd- och helgdagar. De nya priserna äro: parkett 3 kr. 75 öre, parkett-avantscenloge (8 platser) 24 kr., första radens balkong och sidolager 1:a och 2:a plats 4 kr., 3:e och 4:e plats 3 kr. 50 öre samt första radens fondolager 1:a plats 3 kr. 50 öre.

D:r Otto Briesemeister har återkommit efter sin hemresa och ånyo uppträdt som Loge i »Rhenguldet».

Stipendiet för svenska tonsättare, hvilket tillsattes af k. m:t på förslag af Musikaliska akademien, söktes vid ansökningstidens utgång af hr Ivar Säfstrand, Hugo Bedinger, Adolf Wiklund, Svante Sjöberg, Olallo Morales, Karl Wohlfart och Erik Högborg.

Två kvinnliga konstnärer, violinisten fröken Eva Mudocci och pianisten fröken Bella Edwards, förbereda en konsert härstädes under den närmaste tiden. De hafva med stor framgång nyligen gifvit konserter i Danmark och nu senast i Kristiania, hvars musikkritici uttala sig mycket berömmande om deras prestationer.

Konsert förberedes af hr W. Klein till den 22 dennes. Medverkande är bl. a. hr Stenhammar.

Förlofning är tillkännagifven mellan operasångerskan fröken Anna Fernquist, dotter till framlidne fabrikören C. J. Fernquist i Gefle och hans efterlevande maka, född Larsson, samt artisten C. O. Bartels från Stockholm.

Pianisten fröken Agda Lycl, som med framgång konserterat i Berlin etc., förbereder en konsert i Vetenskapsakademiens hörsal till tisdagen den 11 febr.

Svenska Musikerföreningen gifver orkestmatiné d. 19 januari kl. half 2 e. m. i Musikaliska akademiens stora sal under konsertm. Tor Aulins direktion.

Malmsjös pianofabrik i Göteborg, etablerad 1843, har utsändt ett mycket pryddt häfte, innehållande illustrationer öfver firmans flyglar och pianon, förteckning på prismedaljer, vunna vid en mängd utställningar allt ifrån 1851 till 1897, råd för instrumentens vård och uppackning samt intyg öfver fabrikatens förträfflighet från svenska och norska pianister ävensom utländska virtuoser, sådana som Reisenauer, Grünfeld, Carreno, Rosenthal, Rummel m. fl.

Göteborg. På Stora Teatern har Rantfska sällskapet af musikpjäser under denna månad flere gånger uppfört Adams lilla opera »Nürnbergerdockan» med fröken Frisch som Bertha samt hrr Ringvall, Ander och Carlander i de manliga rollerna. Den 12 jan. gafs på teatern en matiné med konsertafdelning af fru Gudrun Torpadie-Lindblom samt hrr Carlander och Allum, hvarefter uppfördes »Lille hertigen». En afskedskonsert gafs d. 4 jan. af fru Axeline Mraz, som bl. a. utförde arior ur Rossinis »Messe solenne» och »Elias».

Upsala. Härvarande teater kunde fira sitt 60-års jubileum den 8 dec. Den invigdes 1841 af P. J. Deland med sällskap.

Svenska Musikerföreningen gaf den 8 dec. i universitetets aula en konsert under hr Tor Aulins direktion. Programmet upptog H. Alfvéns D-dur-symfoni, Beethovens »Leonora» uvertyr n:o 3, violinkonsert af Spohr (hr L. Zetterquist), förspelet till »Mästersångarne» och sångnummer, utförda af fru D. Möller och dr. Gillis Bratt.

Från våra grannland.

Kristiania. Dec. 28 — jan. 10. Såsom förut nämnts i detta nummer firade fru Gina Oselio-Björnson den 2 jan. sitt 25-åriga konstnärjubileum å Na-

tionalteatern med uppträdande i Gounods »Faust», hvaraf uppfördes 1:sta, 3:dje, 4:de (kyrkscenen) samt 5:te akterna. Af pjäser med musik har å denna teater för öfrigt gifvits »Gurre» och »En söndag på Amager». På Centralteatern har denna tid uppförts »Geishan», »En soaré i Kåkbrinken», »Den förgyllda lergöken» och »Gasparone». — Den 9 gaf hr Bruno Aspelin en »vis- och Bellmansafton», hvars första afdelningar utgjordes af finska (af Sibelius och Wigelius) och italienska sånger.

Helsingfors. Dec. 23 — jan. 11. Af teatern har endast Finska gifvit pjäser med musik denna tid, nämligen »Hannele» och »Regina von Emmeritz». Annandag jul gaf fröken Karin Svanström en folkkonsert i Brandkärs-huset, biträdd af fru H. Castegren, hrr Alarik Ugglä, Rob. Kajanus m. fl. samt filharmoniska orkestern. Den 6 jan. gafs i studenthuset en soaré af Siri von Essen med biträde af fru Castegren, hr Ugglä m. fl. Fröken von Essen deklamerade bl. a. ur »Spastaras död» af Lidner, med musik af O. Merikanto, hvilken jämte hrr O. Fohström och Schultz spelade en pianotrio af Fr. Schubert. De populära konserter Filharmoniska sällskapet brukar gifva i Societetshuset under dir. Kajanus' ledning ett par gånger i veckan ha fortgått och fröken Svanström samt hr Ojanperä vid ett par af dem medverkat.

Köpenhamn. Dec. 28 — jan. 12. Kgl. teaterns spellista har af pjäser med musik denna tid upptagit »Figaros bröllop», »En midsommarnattsdröm», »Hyrdinden og Skorstensfejeren» samt »Valkyrian» med fru Ellen Gulbranson som gäst i Brynhilds parti. »Folkopera» gafs d. 5 jan. i Odd Fellows-palatsets stora sal, då programmet upptog »Grimoire» opera i 1 akt af Ignaz Brüll, samt »Prinsessen på aerten» musikaliskt eventyr i 1 akt, text af P. A. Rosenberg (efter Andersen), musik af Aug. Enna. — D. 6 jan. gafs af frök. Bokken-Larsen en visafton med biträde af hr Sten Drewson (mandolin). D. 10 jan. konserterade sångerskan, frök. Ellen Beck samt syskonen Karen och Henry Bramsen i konsertpaläets mindre sal.

Från andra land.

Paris. Den 3 jan. gafs å Stora operan premiären af Wagners »Siegfried», med stort bifall mottagen af den nu Wagner-entusiastiska Pariserpubliken. Det svåra titelpartiets utfördes af Jean de Reszke, som dock säges ej ha räckt fullt till för det samma. Brühildes rol återgafs rätt väl af frök. Grandjean, öfriga roller utfördes tillfredsställande. Iscensättningen var i det hela lyckad, särskildt

beträffande draken Fafner, hvars rörelser skötas af personer i och utom vidundret. Orkestern skötte sin sak väl under Taffanels ledning.

Milano. Ett nytt oratorium af abbé Perosi, »Moses», utfördes d. 16 dec. i f. d. kyrkan S:t Maria della Pace, nu anordnad till konsertsal under namn af Sala Pax. Detta verk är dock ej ett egentligt oratorium utan kallas af komponisten »symfonisk dikt». Texten, lyckligt komponerad ur bibelsn ord, består af en prolog — skildrande Moses möte med Zipora och hans klagan öfver judafolkets slaveri — samt två afdelningar, den sista tecknande öfvergången af Röda hafvet. Musiken, särskildt preludierna till afdelningarna, berömmes såsom mycket vaeker.

Dödsfall.

Stolpe, Gustaf, Erik, professor sedan 1900 vid konservatoriet i Uppsala college i New-Orange, Amerika, tonsättare, f. 26 sept. 1833 i Torsåker (Gefle län), † i oktober i New-Orange, S., af gammal organistsläkt, var elev vid Stockholms konservatorium 1849 — 1856; blef musiklärare vid allm. läroverket i Varberg 1862 och organist därst. 1863. Han gjorde 1881 en konsertresa till Förenta staterna, antogs 1882 till musikprofessor vid Augusta college. Han blef 1883 organist vid svensk-luth. kyrkan i Moline (Illinois), doktor i musik 1891 i Newyork. Var stiftare och direktör för Augustana conservatory 1886 samt New music school i Rock-Island (Illinois). Han flyttade sedan till Newyork. S. har komponerat en- och flerstämmiga sånger, stycken för piano, violin, orgel m. m.

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris (endast kontant) å expeditionen.

Sånglektioner,

afseende god röstbildning, naturligt och smakfullt föredrag, meddelas till moderat pris af undertecknad.

Kungstensgatan 56, 3 tr.

Tel. Vasa 6 19. Frans J. Huss.

Stockholms Musikinstitut,

Brahegatan 7 B, öfver gården 1 tr. upp.

Vårterminen börjar den 9 Januari.

Anmälningstid: Onsdagen den 8 Januari kl. 12—3. Efter terminens början mottagnings- och anmälningstid Måndagar och Torsdagar kl. 1½ 1—1½ 2. Prospekt tillhandahålles.

Sigrid Carlheim-Gyllensköld.

Hedvig Svensons Musikskola.

Vårterminen börjar Onsdagen den 4 Januari 1902.

Anmälningar mottagas Måndagen den 13 och Tisdagen den 14 Januari kl. 1—4 och 5—6 e. m.

Från den 15 Jan. äro de ordinarie mottagningarne Tisdagar och Fredagar kl. 1—2 e. m. Prospekt tillhandahållas.

Hedvig Svenson,

Storgatan 46, 2 tr. Tel. Östermalm 34 28.

J. G. MALMSJÖ

Kongl. Hofleverantör.

Pianofabrik.

GÖTEBORG,

Etablerad 1843.

21 första pris bland hvilka **Guldmedalj**

Malmö 1896 och Stockholm 1897

"för utmärkta flyglar och pianinos"

ensam bland svenska pianofabriker.

Begagnade instrument tagas i utbyte.

Bekväma afbetalningsvilkor.

Talrika intyg från framstående musici och konstnärer.

A.-B. Skandinaviska Orgel- & Pianofabriken

(f. d. Skandinaviska Orgelfabriken)

Grundad 1865

rekommenderar sin tillverkning af

Orglar

för kyrkor, skolor och hemmen samt

Pianinon.

Obs.! Uteslutande svensk tillverkning och följaktligen af utmärktaste och solidaste beskaflenhet.

Priskurant på begäran. Alla förfrågningar besvaras omgående.

Utställning & kontor Mästersamuelsgatan 32, Stockholm.

Svensk Musiktidning

Nordiskt Musikblad. — 22:dra årgången. — För hvarje musikaliskt hem,

utgifves 1902 efter samma plan som förut, innehållande populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter med biografier och musikbilaga. Tidningen utkommer såsom förut två gånger i månaden (utom juli—aug., »den döda säsongen») till ett pris af 5 kronor pr år, lösnnummer 25 öre. Prenumeration sker här å Expeditionen, Kungstensgatan 56, 3 tr., i bok- och musikhandeln, å posten och tidningskontor. I landsorten prenumereras bäst å posten.

Obs.! Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, der musiklifvet är högst och rikast utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklifvet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Norges, Finlands och Danmarks hufvudstäder, utförliga biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m. Musikbilagan innehåller verkligt god musik.

J. LUDV. OHLSON

STOCKHOLM

Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och Orgelharmonier af de bästa svenska och utländska fabriker i största lager till billigaste priser under fullkomligt ansvar för instrumentens bestånd.

Obs.! Hufvuddepöt för Blüthners och Rönischs verldsberömda Flyglar och Pianinos.

Svensk Musiktidnings musikbilaga

1901

till helårsprenumeranter utgöres af

MUSIKALBUM XIV

10 sidor, innehållande

för piano, 2 händer:

Gustaf Hägg: Impromptu-Scherzo.

Theodor Kirchner: Pianostycke.

E. N. Méhul: Menuett.

för en röst (baryton) med piano:

A. M. Myrberg: »Se'n jag dig såg» (d—d).

Pris 75 öre.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen.

Mottagning kl. 9—10 f. m. och 4—5 e. m.

Kungstensgatan 56, 3 tr.

Tel. Vasa 6 19. Frans J. Huss.

För Porträttsamlare!

Fina Sköntrycks-exemplar af Svensk Musiktidning, flere årgångar, säljas billigt å tidningens expedition

Kungstensgatan 56 III.

Innehåll: Valborg Svärdström (med porträtt såsom Jolantha). — Gina Oselio-Björnson (med porträtt). — Emile Sauret (med porträtt). — Tannhäuser i Paris 1860 (Bref af Richard Wagner). — Musikkref från Danmark och Tyskland, af Anteros. — Följetong: Komisk musik i hemmet (slut). — Musikpress och litteratur. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten, från våra grannland och andra land. — Dödsfall. — Annonser.